

II

Край рѣката. Виждатъ се върби съ голи клони. Рѣката криволичи. Десетина момчета се взиратъ надолу изъ рѣката.

Нѣколко момчета. Нѣма нищо. (Поглеждатъ нагоре) И нагоре нѣма.

Ненчо. Златари, вѣтъръ! . . . Нищо

нѣма. Лъжа. Още сутринята ви казахъ.

Добри. Татко нѣма да ме лъже. При завоя ги видѣлъ.

Боянчо. Да вървимъ край рѣката. Може да сж се премѣстили.

Всички. (Освенъ Ненчо). Да, да идемъ!

Ненчо. А ако сж отишли надолу?

Добри. Тогава ще се върнемъ надолу.

Ненчо. А, ще скитаме днесъ цѣлъ день край рѣката!

Нѣколко момчета. Тебе пъкъ никой не те е докаралъ съ сила. . . Ако искашъ, върни се.

Ненчо. Ще се върна я.

Всички. Върни се! . . Върви си, върви си!

(Ненчо надува устни и трѣгва надолу).

Всички. (Следъ него). У-у-у-а-а-а!

III

Площадъ. Виждатъ се наоколо градски едноетажни къщи. Дворове. Вижда се училищниятъ дворъ. Идватъ момчета и момичета съ книжки въ рѣце. Други съ чанти. Всички обикалятъ Добри.

Едно момче. Е, намѣрихте ли ги?

Добри. Ходихме, ходихме и ги намѣрихме.

Кольо. (Осемгодишно босоного момче. Гласа р изговаря, като л). Кого, златалитѣ ли?

Добри. Да, златаритѣ. Тѣ бѣха четирма. Трима стари и едно момче колкото насъ голѣмо, ама слабо, слабо...

Нѣколцина. Що правѣха?